

ОПАСНОСТИТЕ И СКЪРБИТЕ ЗА ПОКАЯНОТО СЪРЦЕ

Дейвид Уилкерсън
19 Май 1997

За мен един от най-интересните хора в Стария Завет е Яков. Това беше един неверен, лъжлив, манипулиращ, крадлив човек – невероятен характер. Но Бог много обичаше този човек! Всъщност, животът му е изпълнен с чудесни уроци за нас относно Божия начин да се разправя с човешката природа.

Бих искал да взема историята на Яков точно тогава, когато той бяга за да спаси живота си от по-големия си брат, Исав. Яков вече беше измамил Исав два пъти и сега брат му беше изпълнен с гняв!

Отначало Яков измами Исав с първородството. Когато Исав се върна от лов прегладнял, Яков му даде паница леща в замяна на първородството му. В тяхната култура първородството беше правото на първия син да стане глава на семейството. Това означаваше „двойно благословение“ - получаваха двойна част от наследството на баща си.

Най-важното е, че да имаш първородството означаваше да бъдеш патриарх, от чието семе щеше да дойде Христос: „... и чрез твоето потомство ще се благословят всички племена на земята.“ (Битие 28:14). Авраамовото семе беше Христос!

Очевидно точно това първородство беше от огромно духовно значение. И неговата важност показва колко ужасен беше факта, че Исав предаде първородството си само за паница супа!

След това Яков открадна благословието на патриарха от баща си, Исаак – благословение, което принадлежеше на Исав. Исаак беше стар и прикован на легло, вече неподвиждаше. А Яков се престори на Исав, за да получи благословието.

Когато Исав разбра, че Яков му беше откраднал благословието, той реши да убие брат си. Той каза: „ ...сега втори път той ме е изместил: отне първородството ми и, ето, сега е отнел и благословието ми. И рече: Не си ли задържал за мене благословение?... И Исав мразеше Якова поради благословието, с което баща му го благослови; и думаше Исав в сърцето си... ще убия брата си Якова.“ (27:36, 41)

Когато Ревека научи за плана на Исав, тя убеди Исаак да изпрати Яков в Паданарам, където живееше брат й Лаван. Яков си намери жена там и живя спокойно, докато гнева на Исав премина.

Така че Яков си тръгна и докато беше на път Бог му даде невероятно видение. Яков видя една стълба да се издига до небето, а ангели отиваха до трона на Бог и се връщаха, като вършеха заповедите Му: „И сънува, и ето стълба изправена на земята, чийто връх стигаше до небето; и Божиите ангели се качваха и слизаха по нея.“ (28:12)

Това видение не беше дадено само заради Яков. То не беше някакъв специален небесен ефект от Господ, само за да го впечатли. Не, Бог буквално дръпна завесата и показа на Яков Божествената дейност, която тече във всеки един момент! Всичките онези ангели имаха задачи – слизаха на земята и се връщаха на небето, за да водят Божия народ, да им служат, да ги ограждат, да ги топлят, да ги пазят и да снабдяват нуждите им.

Възлюбени, стълбата все още е там! А същите тези ангели не са остарели и с един час, откакто ги видя Яков. Всъщност, те и днес служат и работят за нас.

Над цялата тази сцена Яков видя да царува Господ; „И Господ стоеше над нея, и каза: Аз съм Господ, Бог на баща ти Авраама, и Бог на Исаака; земята на която лежиш ще дам на тебе и на потомството ти.“ (стих 13)

С това обещание Господ въведе Яков в заветното благословение на дядо си, Авраам, и баща си, Исаак. Господ казваше: „Приех те в потомството Ми! Сега ти си първородния и имаш правото на наследство. И Аз ще ти дам заветните благословения на бащите ти!“

След това Бог добави тези чудесни обещания: „Ето, Аз съм с тебе и ще те пазя, където и да идеш, и ще те върна пак в тая земя; защото няма да те оставя, докле не извърша това, за което ти говорих.“ (стих 15)

Бог се закле на Яков казвайки: „Никога няма да те оставя, Якове. Аз ще бъда с теб по време на всяка крачка от пътуването. Не можеш да направиш нищо без Аз да бъда замесен в него! И чрез всичко това Аз ще те доведе до вечните Ми намерения за твоя живот. Целта Ми ще бъде изпълнена в теб независимо от всичко!“

До този момент аз просто не виждам никаква вяра, доброта или благодат в Яков. Как въобще той можеше да бъде заветния патриарх на вечните Божи цели? Когато Библията казва: „... Якова възлюбих, а Исава намразих“ (Римляни 9:13), искам да попитам: „Господи, какво видя в този човек? Знам, че Си свят и справедлив и не си затваряш очите пред нещата, които направи той. Защо не го коригира? Защо го благослови, след като беше откраднал и излъгал?“

Бог видя нещо в сърцето на Яков, което предизвика голямата Му любов към него както и желание да го благослови!

Библията ни показва колко Бог познаваше Яков – още от утробата по-младият брат щеше да спечели първородството. Когато отначало от утробата на Ревека излезе Исав, Яков го хвана за петата като че искаше да каже: „Не, първородството е мое!“

И Бог почете това. Когато Ревека почувства, че близнаците се боричкаха по време на бременността ѝ, Бог ѝ обясни: „В себе си имаш 2 народа – по-големия ще служи на по-малкия!“ Самото име Яков означава „изместващ“, което означава някой, който пречи на друг човек подмолно за да му заеме подмолно мястото“.

Бог със сигурност имаше всичко това предвид преди да благослови Яков. Той видя плътщината в действията на този човек. А Яков беше достатъчно възрастен, за да си го знае и сам. Той беше поне 40 годишен, когато правеше тези неща (някои учени считат, че той беше на повече от 70 години). А на тази възраст някои неща в характера му трябваше да бъдат променени.

И така, защо Бог сключи завет с този човек? Защо имаше такова благоволение в Яков? Библията винаги дава отговор на библейските въпроси. И в Исая четем: „... Аз обитavam на високо и свето място, Още с онзи, който е със съкрушен и смирен дух, За да съживявам духа на смирените, И да съживявам сърцето на съкрушените се“ (Исая 57:15).

Този пасаж описва човек, който както и Яков, е обезсърчен, бяга, а Бог го оживява, благославя, почита. Исая добавя: „... Но пак, на този ще погледна, На оня, който е сиромас и съкрушен духом, И който трепери от словото Ми.“ (66:2)

Ние знаем, че хората гледат на външния вид, но Бог винаги гледа сърцето. Ние можем да видим само алчността и манипулациите на Яков. Но Бог видя отвъд плътта, видя нещо в сърцето – видя един съкрушен дух. Той знаеше, че нещо в сърцето на Яков искаше да се промени.

И точно това търси Бог в нас! Той търси съкрушено, покаяно сърце, с което може да работи. Той не може да направи нищо със сърце като на Исав, който приема Божиите неща за даденост и който рони фалшиви сълзи на покаяние. Исав беше чувствен, а сърцето му беше закоравено. Той беше като много християни днес – лутащ се из живота, без цел, желаещ само да се наслаждава на чувствени удоволствия по пътя.

Но Яков почиташе Божието Слово. Откъде знаем това? Помислете: Яков трябва да е слушал баща си да разказва история след история за това как Бог е сключил завет с дядото на Яков – Авраам. Той беше чул за това как Исаак беше положен на олтара, за да бъде принесен в жертва, но когато Авраам вдигна ножа, Бог го спря и му показа едно агне, което да ползва като жертва. Накрая Яков също беше чувал за свящото семе, което щеше да излезе от патриарха.

В допълнение към всичко това майката на Яков вероятно му напомни за съня, който ѝ беше дал Бог, че той щеше да бъде свящото семе. Яков трябва да се е развълнувал при мисълта, че един ден той ще бъде глава на семейството, ще носи факела на родословието, от което щеше да дойде Месията!

Яков знаеше, че първородството имаше огромно духовно значение. Но когато погледнеше по-големия си брат, Исав, всичко, което виждаше беше чувственост и светщина. Исав беше светски човек, безчувствен към този вид истина. Той се беше оженил за 2 ханаанки. Яков

просто не би позволил първородството да попадне в толкова нечестиви ръце и да бъде така непочитано. Така че той реши да заеме мястото на Исав. Той заяви: „Искам първородството!“

Няма доказателство, че Яков искаше тази привилегия с егоистични цели. В крайна сметка той не можеше да бъде глава на семейството понеже щеше да е далеч от дома за около 20 години. Той никога не се опита да вдигне някаква армия, да се върне и да заеме мястото си. Не, в ума ми е ясно, че дълбоко в сърцето си Яков копнееше за Господ. А Бог трябва да е видял духовния смисъл в действията на Яков. Не виждам друга причина, поради която Той би търпял измамния му план да отнеме първородството.

Днес Господ също ни е дал чудесни, новозаветни обещания. И те са точно като обещанията, които Той даде на Яков – да бъде с нас винаги, да ни пази да не паднем, да ни даде всяко небесно благословение, да изпълни вечните Си намерения в живота ни.

Но Бог не прави завет с всеки, който твърди, че е вярващ. Той не обещава да пази или да избави онези, които са като Исав, които не почитат светите неща. Бог обича и благославя онези като Яков – онези, които знаят, че са непостоянни и имат слабости. Такъв човек иска да бъде променен и моделиран от Божията ръка. Нещо в него винаги е съкрушено и копнеещо.

Думата „разкаян“ означава „съкрушен в духа от чувство на вина; състояние, в което си наистина покаян; да мразиш греха и желание да се промениш“. Дори и определението на речника „Уебстър“ за „разкаян“ е „скърбящ и каещ се поради грях или слабост“. Разкаянието е омраза към греха и желание да се промениш.

Яков се насочи към Паданарам, за да намери жена и имаше огромното чувство, че Бог го обича!

Когато Яков влезе в новата страна, скоро стана ясно, че Бог беше с него във всичко, точно както беше обещал, понеже първата му спирка беше според Божията воля. Той срещна няколко пастири, които му казаха, че познаваха чичо му, Лаван, и му показаха една красива жена, която водеше няколко овци на водопой. „Това е дъщерята на Лаван, Рахил“ - казаха те.

Когато Яков видя Рахил, той си помисли: „Господи, Ти наистина си с мен. Ти ме заведе до най-красивата жена, която съм виждал някога и тя ще ми стане съпруга!“

Яков бързо се захвана за работа. Имаше един огромен камък, който покриваше водата, от която трябваше да пият овцете. Но преди Рахил да стигне до там, Яков премести камъка и напои овцете. Когато пристигна Рахил, Яков ѝ каза: „Аз съм син на Ревека“ - и веднага я целуна! Трябва да е било любов от пръв поглед.

Мога да си представя вълнението, което почувства Яков в този момент. Той вероятно нямаше търпение да отиде в къщата на Лаван. Когато той срещна чичо си, веднага го наеха за овчар. Но Лаван му каза: „Въпреки, че си ми племенник, няма да ми работиш безплатно. Какво искаш за работата ти?“

Яков посочи Рахил и избълва: „Искам я за жена! И ще работя за нея 7 години.“ Яков работи 2555 дни, за да се ожени за Рахил. Нощ след нощ той понасяше студа и жегата на овчарския занаят. Но Библията казва, че той беше толкова влюбен в нея, че тези седем години му се сториха като няколко дни.

Накрая дойде денят на сватбата. След като се дадоха обещанията и тържеството свърши, Яков се оттегли към шатрата си, за да изчака нетърпеливо забулената си булка, Рахил. Но Лаван имаше други планове! Той сътвори схема, в която по-голямата му дъщеря, Лия, която очевидно беше обикновена и непривлекателна, щеше да се забули и да влезе в шатрата на Яков вместо по-малката си сестра.

След като вече Лия беше вътре при Яков, тя трябва да е шепнела вместо да говори, от страх, че гласа ѝ би я издал. Яков вероятно отдаде това на срамежливостта на булката. В тъмнината на шатрата той нямаше идея, че Лия с „лошия поглед“ лежеше в обятията му.

Какво време трябва да е било това само! Чудя се колко ли сладки неща трябва да е прошепнал Яков в ушите на Лия мислейки си, че беше Рахил. Вероятно той сподели безброй мечти с нея и разговаряха цяла нощ: „Искам 10 деца, а не 12!“ Новата му съпруга само шепнеше и кимаше с глава.

Но когато Яков се събуди на следващата сутрин, той видя, че до него лежеше Лия и извика: „Ти не си Рахил!“ Ядосан, той изтича при Лаван и извика: „Ти ме измами!“ (странно обвинение, идващо от „измамник“!)

Лаван предложи на Яков нова сделка. Той каза: „в нашето общество не е прието да ожениш малката си дъщеря преди голямата. Виж сега – нека мине брачната ви седмица с Лия и след това можеш да имаш и Рахил. Но в замяна на това ще трябва да работиш още седем години.“

“И Яков влезе при Рахил, и обикна Рахил повече от Лия; и работи на Лавана още седем години.” (Битие 29:30). Библията казва, че не само че Яков обикна Рахил повече от Лия, но че и мразеше по-малко привлекателната жена: „А Господ, понеже видя, че Лия не беше обичана, отвори утробата ѝ; а Рахил беше бездетна.“ (стих 29)

Сестрите се презираха. С течение на времето те само споряха. Представете си как се чувстваше Яков. Сега той вече трябваше да работи още седем години като роб, като през това време заплатата му щеше да бъде променяна 10 пъти. Нямаше шанс да се грижи за собственото си семейство или да има лични планове.

Една нощ той седна в полето и се разбра с Господ: „Господи, как стигнах до тази бъркотия? Ти ми даде такива велики обещания. Каза ми, че ще ме водиш, пазиш, изпълниш плановете Си в мен. Защо не спря тази измама? Как може нещо от това да е Твое решение?”

Сега цялото ми бъдеще е под въпрос. Не мога да имам никакви планове, вързан съм за този зъл човек за следващите седем години. А той обира цялото наследство на дъщерите си. Няма да остане нищо, Господи. Просто нямам бъдеще. Що за заветно ходене е това?”

Сега, може да разсъждаваш така: „Може би Яков не попита Бог за това за кого трябва да се ожени. Може би имаше погрешните мотиви и избра Рахил с плътта си. Може би трябваше да се ожени за Лия.“ Всичко това е погрешно. Бог можеше да се намеси в живота на Яков по всяко време, но не го направи.

Истината е, че можем да притежаваме разкаян дух, а все още да имаме семейни проблеми. Вероятно това описва теб. Ти и жена ти може би преминавате през ужасно изпитание. Молил си се: „Господи, не разбирам! Знам, че сърцето ми е наред и ходя в завет с Теб. Търся те вярно. Покланям Ти се. Защо позволяваш това ужасно изпитание?“

Много от нас си мислят като Яков, че молещите се християни не трябва да преживяват никаква скръб. Не трябва да имаме ужасни времена или страховити състояния, в които е заплашена самата ни природа. Но всъщност можем да сме смирени, покаяни, молещи се християни, напълно обградени от Божията воля, покорни във всичко, ходещи в завет с Него и все пак да преживяваме големи опасности и скърби!

Никъде в Библията Бог не обещава да ни пази от семейни проблеми. Никъде не ни обещава Той лек път в работата ни. Нито пък ни обещава някаква власт над мъката. Всъщност, Той каза: „Много са неволите на праведния; Но Господ го избавя от всички тях“ (Псалм 34:19). Този стих не казва, че Бог ни пази от страданията, а че ни избавя от тях.

Павел казва, че познава дълбините на Божията любов към него. Въпреки това Господ не предотврати потъването на кораба на Павел. Всъщност, той позволи на апостола да бъде бит с камъни, бит, унижаван. Павел казва, че е бил изложен на опасност по земя и море, на опасност от крадци и от сънародници.

Понякога може да плачем и да се чудим: „Господи, къде си? Защо не ме избавиш от това?“ Но въпреки, че Господ ни позволява да преинем през неща, които изпитват душите ни, по един или друг начин Той ни избавя от всички тях – точно както направи с Яков, Йосиф и Павел.

Мисля, че малцина християни са се изправяли пред трагичните, тежки проблеми, които имаше Яков. Например, той не знаеше, че любовта на живота му, Рахил, беше идолопоклонничка и Бог беше затворил утробата ѝ в резултат на това. Всъщност, Рахил нямаше дете в продължение на години защото беше откраднала идолите на баща си: „А Рахил беше взела домашните идоли, турила ги в седлото на камилата и седеше на тях. А Лаван пипаше из цялата шатра, но не ги намери.“ (Битие 31:34)

Яков изобщо не знаеше това. Но когато Лаван разбра, че идолите липсваха, той тръгна след Яков и реши да си ги върне. Яков се разгневи от обвинението. Той въобще не знаеше, че красивата му съпруга беше толкова привързана към идолите, че го излъга, за да си ги запази!

Говорете ми за семейни проблеми. Ето я Лия, завряна в брак без любов, без бъдеще. Тя раждаше син след син и си мислеше: „Може би сега мъжа ми ще ме обикне.“ Но нищо не се променяше. А сега и сестра ѝ беше ядосана, че е откраднала обичта на Яков.

Ето я Рахил – идолопоклонничка, която непрестанно мрънкаше на Яков да ѝ даде дете – а утробата ѝ беше затворена от Бог, защото Той мразеше идолопоклонството ѝ.

Моля да разберете – през цялото това време Яков ходеше в покорство към Бог. Накрая, след като работи допълнителните седем години, Бог отиде при него в съня му и му каза: „Върни се във Ветил, мястото, на което те срещнах за пръв път. Издигни олтар там както обеща.“

И Яков се покори. Той си взе семейството и стадата и се отправи към Ветил, към дома на баща си.

Яков се беше насочил към най-голямата опасност в живота си, въпреки, че ходеше в покорство!

Яков беше чул ясно слово от Бог и му се беше покорил изцяло. Той знаеше, че е в завет, че Бог ще го спази, че ще бъде с него и ще изпълни плановете Си за него. Но Яков се изправи пред унищожителна опасност!

Той щеше да срещне отново брат си Исав и баща си Исаак, когото беше измамил. И в един момент при него дойде пратеник, който го предупреди: „Исав идва с армия от 400 мъже. Идва да те хване!“

Библията казва: „А Яков, като се уплаши много...“ (Битие 32:7). Мога да си представя паниката, в която изпадна Яков. Той бързо раздели семейството си на 2 групи, мислейки си: „Ако Исав убие едната група, другата поне може да избяга.“ Но дори и в това най-страшно преживяване в живота ми, ние виждаме доказателство за съкрушеното, разкаяно сърце на Яков: “Тогава Яков каза: Боже на баща ми Авраам, и Боже на баща ми Исаака, Господи, Който си ми рекъл: Върни се в отечеството си и при рода си и аз ще ти сторя добро, не съм достоен за най-малката от всичките милости и от всичката вярност, които си показал на слугата Си; защото едвам с тоягата си преминах тоя Иордан, а сега станах два стана. Избави ме, моля Ти се, от ръката на брата ми, от ръката на Исава; защото се боя от него, да не би, като дойде, да поразии мен и майка с чада. А Ти си казал: Наистина ще ти сторя добро и ще направя потомството ти като морския пясък, който поради множеството си не може да се изброи.” (стихове 9-12)

Яков се държеше за завета, който беше сключил с него Бог. Той всъщност казваше: „Господи, Ти ми обеща! Знам, че не съм достоен за това. Знам, че името ми означава „някой, който измества“. Но сега, когато съм ти покорен, Ти ме доведе до ръба на абсолютното отчаяние.

Каза ми, че ще ходиш с мен, Господи. А сега съм на път да изгубя семейството си, всичко. Не казвам, че съм добър човек. Но знам, че Те обичам и че съм ти покорен. Та, къде е заветът Ти, Господи?“

След това виждаме Яков в ужасни мъки. През цялата нощ той се бори с един ангел (който беше Самият Господ). А Библията ни казва, че той „пребори“ ангела. Той излезе от тази скръбна нощ променен: „А той рече: Няма да се именуваш вече Яков, но Израил, защото си бил в борба с Бога и с човеци и си надвил.“ (стих 28)

Някои християни може да си помислят: „Причината, поради която Яков страдаше до този момент беше, че нямаше вяра. Но сега вече имаше побеждаваща вяра и сила и нямаше нужда да преживява повече проблеми и скърби. Той можеше просто да смърти дявола и да се забавлява по пътя!“

Не! Исус каза, че Отец Му дава дъжда Си „... дава дъжд на праведните и на неправедните...“ (Матей 5:45). И преди да отидем в слава, ще продължаваме да изживяваме мъки. Няма къде да избягаме, няма място, на което покаяното сърце да избегне опасностите и скърбите!

Бог спаси Яков от гнева на Исав в този случай. Но след това, вместо да измине целия път до Ветил, както му беше заповядано, Яков спря на половината път. Въпреки, че ходеше в завет с Бог и с нова сила, той се засели близо до евейците в Салим, което беше в Ханаан и остана там. Един ден, докато ходеше из полята, дъщерята на Яков Дина беше изнасилена от млад мъж на име Сехем. След това Сехем говори с Яков и каза, че иска да се ожени за Дина. Но братята ѝ бяха вбесени и имаха план.

Беше противозаконно да се жениш за хора от друг народ, но синовете на Яков се женеха за евейки и позволяваха на евейци да се омъжват за сестрите им, само дето те трябваше да бъдат обрязани. Докато евейците бяха в болките от обрязването си, синовете на Яков ги атакуваха и убиха, като отвлякоха децата им и ограбиха собствеността им. Когато Яков научи за това, той се наскърби неописуемо. Този човек на молитва погледна синовете си убийци и каза: „Посрамитехте ме пред целия свят. Що за хора сте?“

Възлюбени, всички тези скърби дойдоха след като Яков беше победил в молитва! Но това не беше края на проблемите му. На старини Яков имаше син, Йосиф, който се превърна в радостта на живота му. Яков играеше с момчето, учеше го и му даде шарена дреха. Тогава, един ден дрехата беше донесена на Яков – раздрана. Казаха му, че някакво диво животно беше убило Йосиф в полето.

Мога да си представя горчивите сълзи, които изля Яков за сина си. Това трябва да е било най-голямата скръб в живота му, най-голямото изпитание за вярата му. Въпреки силата му в молитва, той не можеше да си върне сина.

Тогава, когато беше най-наскърбен, Яков се изправи пред ужасен глад – може би най-големия глад в живота му. Той видя как природата съхнеше пред очите му и отново голямата му сила в молитва не можеше да докара дъжд. Той се изправи пред вероятността да гледа как семейството му ще умре от глад един по един.

Но след това нещата се влошиха още повече. Когато Яков изпрати синовете си да купят храна от Египет, те се върнаха с новината, че най-малкия му син, Вениамин, беше задържан там. Това просто беше твърде много за стария човек. Яков почти се срина при болката.

В този момент от историята на Яков се чудя: кога въобще свършва потопа от изпитания? Това ли става, когато ходиш в завет с Бог, когато сърцето ти е смирено пред Него? Бог не пази ли завета Си? Има ли някаква полза въобще от това да ходиш вярно пред Него?

Сега нека ви заведем до друга сцена от живота на Яков!

Сега насочете вниманието си към двора на фараона. Там стои Яков, 130 годишен, и изгубения му син, Йосиф изведнъж се втурва да го прегърне. Оказва се, че Йосиф е втория човек в Египет. И където и да отиде Яков с Йосиф – в двореца, по улиците, в колесницата му – всички се покланят на Йосиф с уважение и благоговение.

Когато фараонът попита Яков на колко години е, той отговори: „... Числото на годините на пришествуването ми е сто и тридесет години; малко и зло е било числото на годините на живота ми...“ (Битие 47:9). Накратко: „Видял съм много страдание.“

Струваше ли си? Да, абсолютно! Яков и семейството му бяха избавени от глада. Сега всичките 70 членове на семейството му бяха в безопасност и невредими, живееха в най-богатата територия на Египет. Имаха всичката им необходима храна. А синът на Яков седеше на трона!

Сега Яков – човек с покаяно сърце – можеше да погледне назад и да каже: „Когато брат ми Исав ме заплаши, изглеждаше като че живота ми е свършил. Но Бог ме избави! Моят Господ беше там през цялото време. Когато Лаван се опита да ме унищожи, Бог ме благослови и избави. Бог избави и жена Ми, Рахил, и семейството ми от опасностите на идолопоклонството.“

Победих всичките си врагове. Никой от тях не се надигна, за да ме предизвика. Доживях да видя семето ми умножено и проспериращо – началото на една велика нация. Доживях да ходя сред внуците ми – дори и пра-пра-пра внуците ми. А сега синовете ми ще бъдат патриарсите на Израел, водачи на собствените си племена.

Нито една дума, която ми каза Бог отначало, не пропадна. Моят Господ спази всичките Си думи към мен!“

Възлюбени, така ще направи Той и за нас днес!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1997 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Perils and Sorrows of a Contrite Heart](#) / [Опасностите и скърбите за покаяното сърце](#)